

27 september 2023,
Commissie Bouwen, Wonen
en Buitenruimte van de
Gemeenteraad van
Rotterdam, Jan van den Noort
spreekt in over

- het ongewenst vernietigen
van ruim honderd
vlinderstruiken,
- de gewenste vergroening
van de Oostkousdijk en
- de extreme verschillen in
kosten voor het herstel van
de vijver in de Schat van
Schoonderloo.

Ik ben Jan van den Noort. Ik ben actief in de Schat van Schoonderloo, een gemeentelijk park in Delfshaven dat al twintig jaar volledig door bewoners wordt onderhouden. We krijgen daar veel waardering voor zowel van de medebewoners als van de gemeente Rotterdam. Daarnaast zet ik mij in voor andere groenprojecten op Coolhaveneiland. In drie verhaaltjes vertel ik u hoe ik de samenwerking met de gemeente verloopt, zowel in de Schat als elders in de wijk, soms hoopgevend, dikwijls moeizaam en te vaak tenenkrommend.

Verhaal nummer 1: Vlinderstruiken zijn geen afval

Bij de herinrichting van het plein tussen Kapelstraat en Kerkepad dreigen veel planten, waaronder ruim honderd vlinderstruiken als afval te worden afgevoerd. Dat gebeurt wel vaker bij herinrichting. De wereld schreeuwt om hergebruik, maar Rotterdam vernietigt kapitalen aan plantmateriaal. Dat kan onze stad zich niet veroorloven.

De gemeente heeft er geen bestemming voor, maar gelukkig kwamen bewoners met een oplossing, te weten een nieuw leven voor de planten in de door bewoners beheerde parken en tuinen.

Dat vereist veel enthousiasme van de bewoners, maar ook goede wil van de gemeente en een duidelijke opdracht aan de aannemer. Hergebruik vraagt iets meer aandacht dan weggooien, maar daar staat tegenover dat de bewoners kunnen assisteren bij het terugsnoeien, uitgraven, verpakken en vervoeren van de struiken, alsmede het in- en uitladen daarvan.

Zelfs als het wat zou kosten is het nog steeds aantrekkelijker dan het weggooien van een kapitaal aan plantmateriaal. Woonstad ging ons voor door 500 toiletputten van het Dijkzigtziekenhuis een nieuwe plek te geven. Dat kan de gemeente ook, maar dan met groen. Nu maar hopen dat de gemeente iets leert van de acties rond toiletputten en vlinderstruiken.

Verhaal nummer 2: Oostkousperk

De Oostkousdijk, hoofdtoegang tot het Coolhaveneiland, kan wel een oppepper gebruiken. Op dit moment legt de Jordaanse schilder Dalal Mitwally de laatste hand aan een muurschildering op de Oostkousdijk. Het kunstwerk verwijst naar de Schat van Schoonderloo, een park voor iedereen. Wij hebben uw voorzitter uitgenodigd om de onthulling op vrijdag de 13de om 16:00 uur bij te wonen. U bent ook van harte uitgenodigd. We sluiten de onthulling af met een receptie in de Schat. Dan ziet u die ook eens.

Verhaal nummer 2 (vervolg): De Oostkousdijk heeft in de richting Westzeedijk twee rijbanen. In de spits passeren daar slechts honderd voertuigen per uur, te weinig om twee rijbanen te legitimeren. Wij stellen voor om een deel van de linker rijbaan bij de nu nog versteende middenberm te voegen en daar tegen bescheiden kosten een Oostkousperk te realiseren. De gemeenteraad maakte dat mogelijk door in 2021 de motie Parkhaven aan te nemen en een dubbele groencompensatie tussen Park en Dakpark toe te zeggen.

Ons goedkope, door bewoners aangedragen plan om de Oostkousdijk te vergroenen moest het afleggen tegen een dure trap met talud die zonder bewonersparticipatie werd aangelegd. Wij kregen zelfs het dringende verzoek van Stadsontwikkeling om de discussie over de brede groene middenberm niet opnieuw aan te zwengelen.

Verhaal nummer 3: drie offertes voor het herstel van een lekkende vijver

Het gemeentelijk park Schat van Schoonderloo wordt volledig onderhouden door vrijwilligers. Dat doen we al twintig jaar en naar ieders tevredenheid. Maar de grote klussen laten we liever over aan professionals. Voor het herstellen van vele meters verzakte betonnen schuttingen en het snoeien van de huizenhoge populieren riepen we de hulp in van Stadsbeheer. Die werkzaamheden werden pas opgepakt na jaren van aandringen en onderhandelen.

Onze grote vijver is nog pas anderhalf jaar lek. Stadsbeheer schrok van de kosten voor reparatie, te weten 40.000 euro, maar ging niet op zoek naar hoveniers met een betere prijs. Wij vonden het een belachelijk bedrag en vroegen elders offertes aan. Tegenover een van de hoveniers lieten wij ons ontvallen dat zo'n werk toch hooguit 10.000 euro kon kosten. Dat was nogal onnozel, want die hovenier stuurde prompt een offerte voor dat bedrag. Dat was niettemin een aanzienlijk lagere prijs dan Stadsbeheer wist te bedingen. De derde hovenier zit waarschijnlijk dichterbij de waarheid. Hij is bereid om de klus voor 4.000 euro te klaren.

Door de actie van bewoners werden de kosten voor de gemeente teruggebracht tot amper tien procent. Het lijkt ons redelijk als de gemeente die veel lagere kosten nu draagt en wij tijdens voorbereiding en uitvoering van het werk met Stadsbeheer de vinger aan de pols houden.

Conclusie

Rotterdam heeft heel veel bewoners met groene vingers. Als hun werk door professionals moet worden gedaan, is het resultaat niet altijd beter en beslist niet goedkoper. We weten dat die groene vingers een enorme besparing realiseren voor onze stad. Dan moet je als gemeente niet zeuren over geld of zeggenschap. Ik zou zeggen: "Tel je zegeningen en help die groene vingers om onze versteende stad tot een aangename verblijfplaats te maken. Spring hen bij met een beetje geld, structureel geld, en help ze bij de grote klussen."